

Cartes

Iniciatives per acollir refugiats

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque.

Torroella de Montgrí.

Des de fa dues setmanes, d'ençà que els sirians han començat a fugir de forma massiva del seu país a la recerca d'ajuda en altres països, han sorgit diferents veus a favor d'acollir-los, així com propostes per fer-ho. Són iniciatives que han reaccionat de forma immediata davant d'una realitat que ha posat de manifest la gran quantitat de persones que caminen cap a països d'Europa, tot fugint de la guerra. Una d'aquestes iniciatives per recollir refugiats ha estat promoguda pels dos fundadors del Santuari Gaia de Camprodon: Coque Fernández i Ismael López. Els responsables d'aquest refugi per a animals considerats de granja i situat al veïnat de Salarça han obert les seves portes per acollir-hi refugiats sirians. I no només han ofert les instal·lacions del seu santuari per a aquesta finalitat, sinó que també han fet extensible la campanya a tot hom a través de la xarxa d'Internet. Que el Santuari Gaia, que és una associació sense ànim de lucre i on es practica la filosofia vegana, ajudi ara també les persones necessitades és una molt bona iniciativa. En aquest refugi fins ara s'han dedicat a recollir els animals de granja que s'abandonaven o es volien matar perquè ja no eren rendibles, tot donant-los un lloc per viure dignament, tant a nivell alimentari com veterinari. A partir d'ara, doncs, amb l'afegit de la nova iniciativa, la faceta animalista conviurà amb la humana, en una demostració més de la interrelació d'un món en què tant ens costa encara d'entendre el misteri i el valor de tota vida.

El tren d'Olot que marxa quan vol i arriba quan pot

Carles Mallart. girona.

En Pablo, sí, el «campaner», que recentment s'ha jubilat de Correus de tota la vida, com saben molts de vostès, cada dissabte fa la parada a la plaça de la Basílica Sant Feliu de Girona, allà a la lleona. L'altre dia em para, ell ho sap fer, coneix les debilitats de cada client, i em diu: Tinc un llibre per a tu, Carles, t'agradarà, es diu Les traces dels Carrilets Gironins, proposta d'aprofitament, editat fa uns 33 anys pel Col·legi d'Arquitectes de Girona. Me'l vaig quedar immediatament, bé de preu, com sempre, en Pablo no és car i troba coses increïbles. És un estudi de plànols, escrits, propostes, dibuixos... del que podia haver estat l'aprofitament de la línia del tren d'Olot a Sant Feliu de Guíxols, passant per Girona. No sé si seria viable econòmicament parlant avui en dia, crec que no, però els polítics i empresaris de l'època no varen saber conservar les vies de ferro, sí moltes de les estacions, per exemple Llagostera avui convertida en oficina de Turisme, La Font Picant de Santa Cristina, avui un molt bon restaurant... i moltes que han acabat en mans de particulars, és cert que molts trams s'han aprofitat molt bé, amb els anys, per les vies verdes, carrils bicis, per passar la canonada d'aigua de Montfullà a la Costa Brava Centre... com que jo de jove recordo haver pujat al tren d'Olot, que deien «marxa quan vol i arriba quan pot», sap greu, i sempre hi penso, si haguéssim estat capaços de conservar les vies de ferro, el tren (trenet) avui seria un gran element integrador de la costa amb l'interior. Només em faltava aquest llibre que ha caigut a les mans, perquè em varen quedar els ulls molls del record. Quina llàstima pels romàntics. Somiar una època passada que mai més tornarà és possible. El tren va plegar el 16 de juliol de 1969 (fa 46 anys. I vostès què en pensen?)

Impunitat absoluta

Josep M. Loste i Romero. portbou.

Els carters de Correus i els funcionaris d'auxili judicial de l'Administració de Justícia pateixen un greu perill i una gravíssima mortificació: són les principals víctimes d'un càncer anomenat gossos perillosos. Aquestes bèsties, salvatges i criminals, i també els seus propietaris –insensibles i, a voltes, poca-soltes– haurien de rebre un càstig exemplar. Cal tenir molt en molt compte que un dia tindrem alguna víctima mortal provinent d'aquests col·lectius de funcionaris i aleshores ho haurem de lamentar.

En aquest sentit, l'única solució efectiva per lluitar contra aquesta xacra mortal és la prohibició absoluta de tots aquests gossos de races perilloses. A més, els seus propietaris haurien de ser multats amb fortes sancions (administratives, civils i penals); fins i tot, també, amb penes de presó.

No pot ser de cap manera, que a l'Estat espanyol els drets fonamentals de la persona representin una gran mentida, ja que els animals –salvatges, agressius i criminals– tenen més drets que l'ésser humà. I el que és pitjor, que els mortificadors propietaris d'aquestes feres perilloses gaudeixen d'impunitat absoluta.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/09/14/cartes/743347.html?utm_source=rss